

OANA PELLEA
JURNAL
2003–2009

Cu o prefață de
IOANA PĂRVULESCU

HUMANITAS
BUCUREȘTI

*Mamei mele, Domnica,
tatălui meu, Amza,
și tuturor celor
pe care îi am în cer.*

2003

Azi-noapte am crezut că mor. Am vorbit cu Marele Șef și l-am rugat să mă ia atunci, pe loc, pentru că durerea era prea mare. Și am așteptat zvârcolindu-mă în pat într-o cameră rece – ce-i drept, a mea. Târziu, pe la șapte dimineața, ca prin minune, durerile au trecut și n-am mai avut nici forța să mulțumesc. Am adormit imediat.

Și iar vreau să înțeleg ce mi se întâmplă, și iar vreau un înțeles, și iar simt că mă pierd prin coridoarele îmbârligate și complicate ale creierului meu. Nu, nu-mi ajunge un înțeles fizic și logic, simplu și banal. Chiar nu mă interesează. Am obosit căutând mereu un înțeles profund, un înțeles de sus. Și așa am tot timpul senzația că Doamne-Doamne are un plan cu mine... și tare i-aș face pe plac și l-aș îndeplini cât mai repede dacă aș ști, simplu și clar, care e.

Și am senzația clară că sunt din această lume, dar și certitudinea că nu-i aparțin. Și mi-e așa dor de acolo... și mi-e așa greu pe lume. Nu vreau să te superi, Bătrâne, e foarte frumos, dar mi-e tare greu. Mi-era mult mai bine înainte, când eram mai aproape. Sigur, știi că e vina mea că nu te mai simt ținându-mă în brațe, știi și îmi cer iertare, dar atâta pot. Și, de câte ori te-am rugat să-mi dai puterea să fiu lângă tine, tot de atâtea ori m-ai ajutat. Dar, cum bine știi, m-ai făcut din pământ și uite că pământul

doare, pământul e greu, din ce în ce mai greu – și aripile, parcă, din ce în ce mai obosite. Hai, ajută-mă încă o dată și fă-mi aripile puternice, să pot din nou să mă ridic...

Sigur că vorbesc cu Dumnezeu. Lumea asta pe care n-o înțeleg și chiar am renunțat s-o înțeleg ar spune că sunt puțin sărită. Dar cu cine să vorbesc, dacă nu cu El? Sunt convinsă că gândurile astea nu sunt doar ale mele, sunt convinsă că oamenii când se bagă în pat și-și închid pleoapele văd o beznă, dar, în întunericul acela, mai simt și o prezență. În orice caz, mie mi se întâmplă de mică. Când mă culc și închid ochii, nu mă simt singură. Cu ochii deschiși sunt mult mai singură.

Încerc să nu judec pe nimeni și nimic. Dar nu pot scăpa de obsesia de a găsi un înțeles. Altfel, ce rost ar avea jocul? Nici unul. Iar eu cred că există unul.

De câte ori cred că am găsit un răspuns, de fiecare dată mi se demonstrează că am greșit. Și uite așa rămân din nou numai cu întrebări și fără nici un răspuns. Îmi dau seama că tot ce credeam că știu de fapt nu știu. Deci tot e bine, am o certitudine: că nu am habar de nimic.

Ba nu, am două. Prima e că există Dumnezeu. A doua – că o iubesc pe mama. Uite că sunt deja trei și dacă aș continua probabil că s-ar aduna mai multe. Concluzie: cu două rânduri înainte, am zis că am certitudinea unică că nu știu nimic. Două rânduri după, am negat tot și am găsit trei certitudini.

Și care e înțelesul? Că e totul în schimbare, că... gata, iar am obosit și iar am rămas numai cu întrebări.

Da, sigur că e bine ce mi se întâmplă. Da, sigur că de asta sunt aici: ca să înțeleg cât mai mult sau barem ca

să-mi pun cât mai multe întrebări. Dar ce dor îmi e de simplitate.

Din 21 700 000 de oameni câți numără România, statisticile spun că trei milioane ar mai cumpăra cărți. Din trei milioane, jumătate cumpără cărți utilitare.

Tata mi-a spus că, dacă, dintr-o sală de spectacole, măcar unui om îi faci bine, sau pleacă acasă cu tine în gând, înseamnă că efortul nu a fost degeaba și poți fi mulțumit. Măcar un om!

78% din populația României nu a intrat niciodată într-o sală de teatru.

Da. Acum ar trebui să fie simplu. Acum, totul, dintr-odată, ar trebui să se lumineze și să fie ușor și simplu.

Masa e la locul ei, computerul la fel, sunt singură, e noapte și cam frig și ar cam fi momentul ca genialitatea să mă lovească iremediabil... Nu prea știu: să aștept puțin sau să mă culc și s-o aștept mâine...?

Toată lumea mi-a spus să mă apuc de scris, mama, prieteni, ghicitoare în cărți și cristale, în general oameni care mă iubesc sau care m-au întâlnit întâmplător. Na, m-am apucat de scris. Asta era important, ce voi scrie nu cred că are vreo importanță, nici măcar pentru mine, dar cum sunt o fire disciplinată și ascultătoare... poftim.

Habar n-am despre ce să scriu. N-am absolut nici o idee, e negru total în cap. *Ce este cert e că nu mai înțeleg nimic din ce trăiesc și din ce văd în jurul meu.*

Dar parcă sunt singura? E asta un motiv să scrii?

Alt motiv ar fi că am împlinit 40 de ani și că într-adevăr ceva fundamental s-a schimbat în mine. Ei și? Nici așa nu-i un motiv să te apuci de scris.

Poate că mi-e foarte greu să trăiesc. Nu material și cu atât mai puțin spiritual. Mi-e foarte greu să trăiesc în timpul asta pe care *nu eu* l-am ales, cu oamenii ăștia pe care *nu eu* i-am ales și în lumea asta pe care *nu eu* am ales-o.

Mi-e foarte dor, foarte dor de frumos și de bun. E un dor care doare, doare chiar fizic. Doare până la lacrimi. Am melancolia unor locuri pe care le-am văzut și care nu sunt de pe lumea asta. Poate de aceea din când în când deschid geamul și, uitându-mă la cer... zbor. De sus, orașul pare mai frumos și mai curat. Oamenii chiar sunt frumoși. Luminile orașului sunt calde și bune. De sus, o casă luminată e ca un cuib de păsări, îi simți căldura și îți dă un sentiment de siguranță, un sentiment *de acasă*.

În toate orașele din lume unde am fost, când venea seara mă apuca un sentiment groaznic de singurătate feroce, de înstrăinare. Dacă pe soare sau ziua mi se putea părea că aparțin Parisului sau New Yorkului, când venea seara și oamenii se-ntorceau de la serviciu la ei acasă, îmi venea dor de acasă al meu, care era departe.

Vezi, e clar că nu am nici un gând și că scriu pur și simplu.

Acum. Nu pot să zbor, geamul e închis și e frig.

Mi-e dor de foarte multe lucruri pe care nu le mai găsesc în jurul meu. Ce folos că găsesc toate prostiile în magazine luxoase sau de un gust îndoielnic, dacă ce caut eu nu mai este sau stocul e foarte mic și pe cale de epuizare. Mi-e dor de oameni delicați și buni. De oameni deștepți și generoși. De educație și tradiție. Mi-e dor de bun-simț și bunăvoință.